

Maa jeg da, da jeg er ved den ærede Ordfører, sige, at det glædede mig i høj Grad at høre, at det ikke havde været hans Hensigt med de Bemærkninger, han gjorde, at rette nogen som helst Art af Insinuation mod mig for, at jeg skulde have beskyldt en større Samfundsklasse for at begaa Skattesvig. Den hele værdige og saglige Maade, hvorpaa den ærede Ordfører optræder, gjorde, at jeg ogsaa var ret forbauset over, at noget saadant kunde være Tilfældet, og det har derfor i høj Grad glædet mig at erfare, at dette kun beroede paa en Misforstaaelse fra min Side.

Der blev af det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) udkastet en Tanke, som jeg gerne vilde dvæle et Øjeblik ved. Han ønskede, saa vidt jeg forstod ham, at den saakaldte Militærskat skulde forblive staaende fuldstændig uforandret, for at det fremdeles kunde staa klart overfor Befolkningen, at Militærudgifterne udelukkende bæres af de mere velstillede i Samfundet, og som Følge deraf vilde han foretrække, at den Forhøjelse, man nu vil have frem for Indkomstskattens Vedkommende, knyttede sig til Sætserne i Loven af 15. Maj 1903. I og for sig er dette en for mig tiltalende Tanke, og jeg kunde for saa vidt gerne slutte mig dertil. Men hvis man vil gaa den Vej — hvis man tænker sig, at Landstinget vil gaa den Vej —, vil man efter min Mening røbe en ganske overordentlig Ringeagt overfor det store Arbejde, som nu er gjort her i Folketinget paa at forbedre Loven af 1903 baade med Hensyn til Skalaen og for øvrigt ogsaa — det erkender jeg — i visse Henseender paa Ligningens Omraade. Man er jo skredet til at underkaste Loven af 1903 en gennemgribende Revision, man har — det tror jeg, maa anerkendes ogsaa fra konservativ Side — indført Forbedringer, som Rateskalaen f. Eks. er overfor Skalaen af 1903. Man er paa en Masse Punkter kommen til klarere og bedre Bestemmelser. De særdeles mange Ændringer, som ere foreslaaede af hele Udvalget og tiltraadte af Ministeren, ere dog utvivlsomt Ændringer, som man ikke alene her i Tinget har kunnet slutte sig til, men som man ogsaa fra Landstingets Side vil kunne tænke sig at slutte sig til, altsaa Ændringer, der ligefrem maa siges at være Forbedringer af Loven. Derfor vilde det efter min Mening være at vanskeliggøre et Forlig, hvis man vilde stille sig paa det Standpunkt at sige: Ja, alt det, som de

nu have siddet nede i Folketinget og gjort sig saa megen Umage med ved nøjagtig at gennemgaa Paragraf for Paragraf, det bryde vi os ikke en Snus om; det, vi ville, er Loven af 1903, den lægge vi et eller andet Tillæg til, og saa lade vi det være godt. Jeg har selv været inde paa den Tanke at knytte den Forhøjelse, som jeg mener, man overhovedet fra konservativ Side eventuelt kan gaa med til, til Loven af 1903, men jeg har ikke villet gøre det af Respekt for det store saglige Arbejde, der fra Folketingets Side er foretaget for at revidere Lovene af 1903 og 1908 paa gennemgribende Maade. Jeg staar principielt paa det Standpunkt, at det vilde have været bedre, om et lignende Arbejde var blevet sat ind paa at revidere Loven i den Henseende, at man var gaaet bort fra hele Princippet, at man havde taget Skatteklider i Stedet for Personer o. s. v. Men det er en Ting for sig. Naar man — og det er jo det, som er Folketingsflertallets Hjertens Ønske — i det hele taget skal blive staaende ved det System, man nu en Gang har indført i 1903, den personlige direkte Skat, synes jeg, at man billigvis, ogsaa fra konservativ Side, maa anerkende, at der har været udfoldet store og anerkendelsesværdige Bestræbelser fra Flertallets Side for at revidere denne Lov saaledes, at den nu i mange Maader fremtræder bedre end i 1903. Derfor forekommer det mig at være en overordentlig farlig Anvisning af det ærede Medlem fra Svendborg at sige: Lad os nu ikke bryde os om det, lad os vende tilbage til Loven af 1903 — saaledes er det hans Mening, hvis jeg har forstaaet ham ret. Det vil være at lægge Sten paa Lovens Vej, som det paa ingen mulig Maade skulde være nødvendigt fra konservativ Side at faa lagt. Derfor beklager jeg, at jeg ikke kan give det ærede Medlem min Tilslutning, skønt jeg i og for sig mener, at der var særdeles meget i denne Tanke, hvis den paa et tidligere Tidspunkt kunde været fremsat med nogen Vægt. Men, som sagt, jeg tvivler om, at det havde været muligt overfor de Følelser, de Synspunkter, der deles af det store overvejende Flertal af Folketinget, at komme den Vej, og det er netop derfor, at jeg ganske har renonceret derpaa og derfor efter ringe Evne selv bidraget en Smule til de Forbedringer i det nuværende System, som det foreliggende Forslag ganske utvivlsomt indeholder.

Der faldt eller skal være faldet — jeg hørte den desværre ikke selv — en Be-